

Hlavní název: Žižka
Datum vydání výtisku: 1.10.1870

Císlo výtisku: 35
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1802-2340
Císlo stránky: 277 - 278

Podmínky využití

NK CR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatele. Část dokumentu digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK CR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK CR není možné bez případného písemného svolení NK CR.

Národní knihovna CR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Technická a redakční příprava pro www.krnka.cz:

Skramoušský Jan

Dynda Vladimír

Císlo 35.

V Praze, v sobotu dne 1. října.

1870.

V. chází každou sobotu.
ráno.

Předplácí se:

V Praze: měsíčně 46 kr.,
čtvrtletně 1 zl. 35 kr., půl-
letně 2 zl. 70 kr. Poštou:
měsíčně 50 kr., čtvrtletně
1 zl. 50 kr., půlletně 3 zl.
Císlo o sobě prorábá se za
15 kr. — Rukopisy se ne-
vracejí.

VÍZKA

Redakce i administrace
v Muzéjské ulici č. 1417-11
v 3. poschodí.

Inseráty

za méně času
přijímá a se nejvýhodněji
spravuje administrace.
Všecky záležitosti buďtež
kolikovní.

česko-moravský vojenský týdeník.

„Starou slávou k nové slávě!“

Majetník: Eduard Rüffer. — Vydavatel a redaktor: Jan Květon.

Původní dopisy.

Z Petrohradu, dne 22. září.

(Krnkovky. — Zasvěcení továrny.) Přislíbil jsem Vám sice, že budu častěji dopisovati, avšak nemaje nic důležitého, odložil jsem list svůj až na nynější čas, na který byla určena veliká, významná slavnost. Šestkrát sto tisíc krnkovek jest již dohotoveno a odeslány skorem všechny vojsku stojícímu od hranic pruských, rakouských a tureckých do vnitra císařství. Zároveň pak založena naším slavným krajanem Krnkou velkolepá továrna na slupky k nábojům, v níž denně mnoho tisíc kusů

slupek zhotovují. Když pak bylo vše důkladně zařízeno, odevzdána továrna p. Krnkou do rukou státu, na jehož náklad vše založeno, načež následovalo zasvěcení továrny — významná to slavnost pro národ ruský a cizí vlády. Telegrafem již Vám bylo o tom předešlý týden do Čech zvěstováno, přijměte nyní bližší popis.

O 12. hodině měla slavnost začít; a již o 10. hrčely řady kocarů po Vasiljevském ostrově k továrně, kde u vchodu přijímal hosty p. Krnka v čele úředníků továrny, z nichž většina Češi jsou, všichni v čamarách. Po celém nádvoří továrny a před ní stály husté řady lidstva, jimiž přijížděli zvaní hosté počtem asi na 900, mezi nimiž 15 generálů, 80 stábních důstojníků, ministr války, vyšší a nižší úřednictvo, měšťanstvo, dělostřelecké komitě s generálem Resvíkem, komitě z Velkého pole, Naprešatelná a j. v. Ve tři čtvrtě na 12. přijel biskup s duchovenstvem, před 12. princ Leuchtenburg, a když rázem 12. hodiny vyšla rána z děla, objevil se bratr cárův, velkokníže Nikolaj Nikolajevič.

V jedné z největších místností továrny postaven byl oltář, u něhož vykonávány církevní obřady. Šest set padesáte dělníků stálo ve dvou řadách, zpívající s hostmi vícekráte chorál „Gospodi pomiluj ny“, načež po skončených obřadech procházel biskup za církevního zpěvu všechny místnosti, vykropuje je svěcenou vodou. Když pak došel do poslední, začalo dělnictvo najednou ve všech dílnách pracovati, což potrvalo jednu hodinu. Všichni hosté procházeli znova celou továrnu, prohlížejíce si veškerá zařízení, a všude bylo znáti na nich překvapení nad prostotou a výborností strojův i nad rychlým vyráběním slupek; všichni děkovali p. Krnkovi, a tisknouce mu ruce netajili se uznáním, že on dal pravý, výborný základ celému vojsku velikého carství.

Po uplynulé hodině odebrali se do zadních místností továrny k banketu, jenž připraven byl v jednom oddělení pro pozvané a v druhém sousedním pro dělnictvo. Síně byly slavnostně ozdobeny, a carská hudba, přišedší schválně z brahu, hrála ruské, české a jihoslovanské písně. Také mezi banketem musil přijímati p. Krnka nesčíslná blahopřání (slavnost celá zvana vůbec jeho jmenovinami) a když za šumotu šampaňského pronešen byl přípitek císaři a císařské rodině, vstal velkokníže Nikolaj Nikolajevič, a

podav ruku p. Krnkovi, děkoval mu jménem císaře za výtečné pušky a náboje, jež on Čech celému ruskému carstvu daroval, a pil potom na jeho zdraví a na krnkovky.

Přípitek velkoknížete Nikolaje byl nekonečným „Urá“ a voláním „Sláva“ opěťován. Hned potom vmísilo se do zvuků hudby i volání „Urá“ a „Sláva“ z druhého oddělení a spolu ze dvora, kde lid shromážděn byl. Poctu velkoknížete p. Krnkovi prali veskeri důstojníci a generálové, tisknouce mu vřele ruce; zkrátka: zažil dle vlastních slov den, ve svém životě jediný. Jako na umluvenou byl do výšky povznesen, do povětří vyhazován a vzhůru držán, a to opěťováno za slavnosti třikráte.

Jsa ještě pln dojmů, nemohu Vám ani vše jak náleží vysvětliti, a podotknu jen ještě, že se netýkala ta slavnost pouze p. Krnky, nýbrž i naší drahé vlasti. Velkokníže mluvil a bavil se s mnohými přítomnými Čechy, připijeno Čechům na zdar, a když p. Krnka pronesl blahu ruského národa přípitek, voláno českému národu „Urá“ a „Sláva“ a připijeno mu; ba nadšení bylo takové, že generálové volali: „Kde jsou všichni ti Čechové, bychom je zulíbali!“ načež skutečně přítomní Češi jimi líbání a bratry nazýváni byli atd. Když se měl p. Krnka na odchod a na chodbě svrchník oblékal, chytilo jej teprv venku čekající obecenstvo, vyzdvihlo de výšky a sneslo se schodů po dvůr až k vozu, za všeobecného jáсотu, který, dokaváde ho viděti bylo, nepřestával. — To jest odvetou vídeňské vládě, která jej místo podpory za dva a dvacetileté namáhání stihala